

může se podle zákona státi jen se souhlasem rozhodčí komise, avšak v konkrétním případě bylo náhradníkovi člena závodního výboru zakázáno chodit do závodního výboru pod pohrůžkou propuštění. Kdyby tedy — nedbaje tohoto zákazu — dále se jednání závodního výboru zúčastnil, mohl by po případě očekávat, že buď bude vyžádán souhlas k jeho propuštění u rozhodčí komise, anebo že bude propuštěn bez souhlasu a že se bude musit dodatečně dovolati ochrany rozhodčí komise proti tomuto propuštění. V obou případech je však zaměstnanec vystaven značné nejistotě, která při jeho odvislém hospodářském postavení je tím palčivější. Není proto možno pokládati podobný zákaz účastniti se jednání závodního výboru s pohrůžkou propuštění za nezpůsobilý přivoditi zaměstnancovo rozhodnutí funkce v závodním výboru nevykonávati. Tím však je již dána skutková podstata obmezování zaměstnance v jeho činnosti jako člena závodního výboru ve smyslu § 22, odst. 2 zákona č. 330/1921 Sb.

Nález ze dne 19. ledna 1938 č. 2481/35-6.

Podnikatel není povinen hradit za všech okolností ve smyslu § 24, odst. 2 zák. o záv. výborech č. 330/1921 Sb. polovinu hotových výloh, vzešlých ze sdělení protokolů o schůzích záv. výboru veškerému dělnictvu v závodě.

Podle § 24, odst. 2 zákona může se závodní výbor, vznikly-li hotové výlohy z činnosti závodního výboru, odůvodněné zákonem o závodních výborech, usnésti vybírat k úhradě jich příspěvek, z něhož hradí polovici zaměstnanci, polovici podnikatel. Proti tomuto usnesení může si podnikatel nebo třetina zaměstnanců oprávněných k volbě stěžovati u rozhodčí komise.

Na sporu byla otázka, zda náklady na tisk protokolů o schůzích závodního výboru jsou hotovými výlohami, jež vzešly z činnosti závodního výboru a jež jsou odůvodněné zákonem o závodních výborech.

Jak soud již vyslovil v nálezu Boh. A 5554/26, jsou v § 24 zákona výlohami s činností závodního výboru, odůvodněnými zákonem o závodních výborech, míněny výlohy, vzešlé vlastní činností závodního výboru, tedy výlohy úřadování závodního výboru.

Za takovouto vlastní činnost závodního výboru pak dlužno arci uznati jen takové úkony, jichž je k plnění úkolů, závodnímu výboru přikázaných, zapotřebí, kdežto úkony s tohoto hlediska zbytečné přesahují již rámec zákonné činnosti jmenovaného výboru.

Lze připustiti, že při plnění některého z úkolů, jak jsou závodnímu výboru v § 3 zák. č. 330/1921 demonstrativně přikázány, může se po případě ukázati nutnost učiniti veškerému dělnictvu v závodě sdělení o usnesení závodního výboru. Pak in concreto, budou-li s tímto sdělením spojeny výlohy, nebude lze ovšem vylučovati způsob úhrady těchto výloh ve smyslu § 24 zákona, neboť tu budou výlohy vyvolány nejen činností závodního výboru, nýbrž

budou také zákonem o závodních výborech odůvodněné, ježto právě plnění určitého úkolu, zákonem záv. výboru přikázaného, bude vyžadovati těchto výloh.

Musí býti však poznamenáno, že — i kdyby tomu tak bylo — nebyla by tím ještě rozřešena otázka, zda pro uvedení ve známost takového sdělení je vhodným a účelným prostředkem vydání sdělení tiskem, neboť takto by závodní výbor volbou určitého prostředku mohl se ocitnouti mimo hranice své působnosti, jak jemu je zákonem o záv. výborech vymezena. Podnikatel by se v takovém případě nepochybně mohl proti povinnosti hraditi polovinu hotových výloh brániti před rozhodčí komisí námitkou, že nebylo třeba vytištění tohoto sdělení a že sdělení to mohlo býti uvedeno ve známost dělnictvu i jiným, stejně účinným — ale méně nákladným — způsobem.

V žádném případě však nelze míti podle názoru soudu všeobecně za to, že by zákonem bylo odůvodněno, aby protokoly o schůzích závodního výboru byly vždy veškerému dělnictvu uváděny ve známost. Naopak z povahy jednotlivých úkolů závodního výboru, jak jsou v § 3 zákona příkladmo uvedeny, se nepochybně podává, že jejich plnění nevyžaduje, aby veškeré dělnictvo bylo o činnosti závodního výboru v tomto směru zpravováno. To na př. se týká ustanovení § 3, lit. f) zákona, podle něhož má závodní výbor mezi jiným pečovati o dobrý poměr mezi správou závodu a zaměstnanci a mezi zaměstnanci v závodě navzájem. Bylo by obtížné pochopiti, proč by činnost závodního výboru, kterou vyvíjel na poli péče o dobrý poměr mezi některými skupinami zaměstnanců, nebo dokonce přímo mezi jednotlivými zaměstnanci, měla býti uváděna ve známost veškerému dělnictvu, tedy i té jeho části, které se věc vůbec nedotýká. K tomu, aby v principu každé usnesení závodního výboru bylo sdělováno veškerému dělnictvu, by zajisté bylo třeba zvláštního výslovného předpisu zákona. Není-li ho, pak není možno generelně říci, že je každé sdělování protokolů o schůzích závodního výboru veškerému dělnictvu odůvodněno zákonem, čímž arci je již též vysloveno, že podnikatel nemůže býti uznán povinným polovici výloh s tím spojených hraditi.

Nález ze dne 19. ledna 1938 č. 4591/35-5.

Rozhodnutí o pojistné povinnosti dle § 1, odst. 2, písm. a) pensijního zákona č. 89/1920 Sb. (převážně duševní práce) netvoří rem judicata pro spor o pojistnou povinnost podle § 1, odst. 2 zák. č. 26/1929 Sb.

Pojmovými předpoklady rei judicatae jsou totožnost stran, věci a právního stavu, podle něhož dlužno spornou věc posuzovati. Předpoklad třetí není tu splněn. Formálně pravoplatným výměrem, vydaným před účinností zák. č. 26/1929 Sb., rozřešena byla otázka pensijní pojistné povinnosti osoby, o níž jde, podle tehdy platného zákona č. 89/1920 Sb., kdežto v období rozhodném v dnešním sporu platil zákon jiný — č. 26/1929 Sb., podle něhož spor